

Sygn. akt III Ca 885/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

SR (del.) Roman Troll

Protokolant Paulina Koziół

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K.

przeciwko B. D. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt I C 1702/14

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach – Ośrodkowi (...) w R., pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Roman Troll SSO Lucyna Morys - Magiera SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 885/15

UZASADNIENIE

Powód – (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. domagał się zasądzenia od pozwanego B. D. (2) kwoty 126.220,53 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 65.468,89 zł od dnia 22 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz opłaty notarialnej za wydanie wyciągu.

W uzasadnieniu pozwu powód wywodził, iż w dniu 19 stycznia 2010 roku pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. we W. umowę nr (...) \ (...) oraz zobowiązał się do spłaty zadłużenia na zasadach określonych w Umowie i Regulaminie Udzielania Kredytów i P./ wydawania i używania kart kredytowych (...) Bank S.A.

Podał, iż w związku z nie regulowaniem w terminie należności Bank podjął działania windykacyjne oraz wezwał pozwanego do zapłaty. Wskazał, iż całość wierzytelności objęta tym pozwem jest wymagalna od dnia 25 października 2010 roku, a pozwany mimo działań windykacyjnych (...) Bank S.A. we W. i powoda nie uregulował w pełni roszczeń

z umowy. Pozostała do zapłaty wierzytelność wynikająca z umowy zawartej z pozwanym została przelana w dniu 6 czerwca 2014 r. przez (...) Bank S.A. we W. na rzecz powoda (...) w K.. Powód poinformował pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności pismem z dnia 2 września 2014 r. oraz wezwał go do zapłaty wymagalnych należności .

W odpowiedzi na pozew pozwany jedynie złożył oświadczenie o wysokości swojego dochodu, a także dokumentację potwierdzającą, iż na dzień 14 listopada 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rybniku K. D. prowadził egzekucję na rzecz poprzednika prawnego powoda; wnosił również o odstąpienie od obciążenia go kosztami procesu.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2015r. Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwo.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 19 stycznia 2010 r. w R. poprzednik prawny powoda (...) Bank S.A. we W. zawarł z pozwanym umowę kredytu nr (...) \ (...) – kredyt konsolidacyjny powtórny. Przedmiotem umowy był kredyt w kwocie 87.421,13 zł. Zgodnie z § 2 powołanej umowy pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu w 96 ratach w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik do umowy.

Ustalił, że w dniu 4 czerwca 2014 r. doszło do zawarcia umowy przelewu pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W., a H. I Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. reprezentowanym przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w K.. W aneksie z 26 czerwca 2014 r. strony potwierdziły, że wierzytelności przeniesione, które zostały przedstawione w Załączniku 1 do Umowy Przelewu (z wyjątkiem w pełni spłaconych wierzytelności, których spłata nastąpiła w dacie zamknięcia transakcji lub w okresie bezpośrednio ją poprzedzającym), zostały przeniesione na kupującego w dacie zamknięcia transakcji (tj. 6 czerwca 2014 r.), ze skutkiem od tej daty. Wierzytelności przelane miał określać załącznik numer 1.

Ustalono nadto, że tytułem zajęcia sądowego w listopadzie 2014 r. potrącono z wynagrodzenia pozwanego za pracę sumę 1.361,66 zł, w grudniu 2014 r. - 1.225,59 zł oraz w styczniu 2015 r. - 1223,30 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że dnia 28 października 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rybniku K. D. dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę z tytułu niepokrytych kosztów egzekucyjnych w kwocie 6.350,38 zł w związku z postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym pod sygnaturą akt Km 707/13 z wniosku (...) Banku S.A. we W.. Zgodnie z planem podziału na dzień 14 listopada 2014 r. poprzednik prawny powoda uczestniczył w planie podziału sumy wyegzekwowanej przez od dłużnika.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji złożonej do akt sprawy, wskazanej szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy uznał te dowody za wiarygodne, spójne i korespondujące z zebranych w sprawie materiałem dowodowym. Nie ustalono, że poprzednik prawny powoda zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności wobec braku dowodu nadania pisma z 2 września 2014r. oraz dowodu jego odbioru i braku przyznania tej okoliczności przez pozwanego.

W tym stanie rzeczy uznał Sąd pierwszej instancji, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, mimo, że bezspornie strony łączyła umowa kredytu. Przyjął, że powód udowadniając swoje roszczenie przedstawił umowę wiążącą poprzednika prawnego powoda z pozwanym, a także wydruk stanowiący informację o wysokości zadłużenia, który jednak nie był przez nikogo podpisany i nie stanowił dowodu nabycia wierzytelności mimo poświadczenia przez notariusza, że wydruk stanowi wyciąg z załącznika numer 1. Uznał Sąd, że strony przelewu miały określić wysokość przelanych wierzytelności na dzień zamknięcia transakcji, lecz z ustalonego stanu faktycznego wynikało, że pozwany cały czas, także po dniu zamknięcia transakcji, spłacał kredyt na rzecz poprzednika w toku egzekucji sądowej nie wiedząc, że doszło do przelewu. Zasądzenie żądanej kwoty odpowiadającej sumie ustalonej na dzień zamknięcia transakcji w wydruku tj. 6 czerwca 2014 roku spowodowałoby zdaniem Sądu Rejonowego, że pozwany zapłaciłby dwa razy ten sam dług. Podnosił Sąd, że nie można przelać więcej praw niż się posiada (art. 509kc), zaś pozwany zwolnił się z jakiejś części długu zgodnie z zasadą wynikającą z przepisu art. 512kc, bowiem do dnia doręczenia odpisu pozwu w niniejszej sprawie nie wiedział o przelewie, skoro w aktach brak było dowodu odbioru przez pozwanego zawiadomienia o przelewie (art. 6 kc).

Według Sądu pierwszej instancji powód nie udowodnił kwoty dochodzonej pozwem, bowiem prowadzone było postępowanie egzekucyjne na rzecz poprzednika prawnego powoda (...) Banku S.A. we W. i wierzyciel ten uczestniczył w planie podziału sumy wyegzekwowanej od dłużnika; wątpliwa była zdaniem Sądu wysokość dochodzonej kwoty oraz skuteczność przelewu.

Apelację od tego wyroku wniósł powód, domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa w całości oraz zwrotu kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Skarżący zarzucał naruszenie błędne uznanie niewykazania zasadności powództwa i naruszenie § 1 pkt 7 oraz § 2 pkt 9 umowy kredytu, naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 512 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne stwierdzenie, że pozwany nie został zawiadomiony o cesji wierzytelności oraz naruszenie przepisu prawa procesowego - art. 316 § 1 kpc poprzez niezastosowanie i wydanie orzeczenia nie uwzględniającego stanu rzeczy na dzień zamknięcia rozprawy oraz zignorowanie umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko pozwanemu. Powoływał się nadto skarżący na naruszenie przepisu art. 233 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, iż powód nie udowodnił podstawy oraz wysokości dochodzonej należności mimo treści załączonych dokumentów wskazujących na przekazanie wyegzekwowanych kwot przez komornika od pozwanego po dniu 6 czerwca 2014r, na rzecz powoda. Apelujący wnosił o dopuszczenie dowodu z akt egzekucyjnych o sygn. Km 707/13 na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia nie wyegzekwowanego na rzecz pierwotnego wierzyciela oraz zarachowania uzyskanych od pozwanego kwot.

Uzasadniał apelujący, że pozwany w żaden sposób nie zakwestionował wszak otrzymania zawiadomienia o cesji wierzytelności na rzecz powoda, zaś przeciwne ustalenie Sądu Rejonowego nie znajdują oparcie w materiale dowodowym znajdującym się w aktach. Wskazał nadto, iż ostatecznie po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu w niniejszej sprawie zakończyła się ochrona dobrej wiary dłużnika z art. 512 kc. Podnosił skarżący, że dostarczony Sądowi komplet dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem przez notariusza należycie wykazuje wierzytelność przelaną na rzecz powoda, ponadto stwierdzenie zadłużenia pozwanego wynika z bankowego tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko niemu, opatrzonego klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Rybniku. Wskazywał na błędne ustalenie Sądu pierwszej instancji odnośnie kontynuacji egzekucji przeciw dłużnikowi.

Pozwany nie zajął stanowiska odnośnie apelacji powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda musiała odnieść skutek.

Skuteczny okazał się być zarzut błędnych ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego i związany z nim zarzut naruszenia wymienionych w apelacji przepisów prawa.

Zważył Sąd Odwoławczy, iż przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalenia co do braku zawiadomienia pozwanego o cesji wierzytelności, a tym bardziej o podnoszeniu przez pozwanego braku takiego zawiadomienia, są zupełnie dowolne i nie wynikają z akt sprawy. Podobnie stwierdzić wypada odnośnie jego ustalenia o kontynuacji egzekucji komorniczej prowadzonej przeciwko pozwanemu przez poprzedniego wierzyciela oraz ewentualności podwójnego obciążenia pozwanego zobowiązaniem na rzecz obydwu wierzycieli. Uznał Sąd drugiej instancji, że te stwierdzenia pozostają w oderwaniu od materiału dowodowego, a faktycznie jakichkolwiek konkretnych ich źródeł nie wskazano, za wyjątkiem dywagacji pozostających nadto w sprzeczności ze stanowiskiem pozwanego.

Zaznaczyć wypada, że zdecydowanie pozwany nie kwestionował słuszności powództwa ani co do zasady, ani co do wysokości, wnosząc jedynie o nieobciążenie go kosztami postępowania sądowego w niniejszej sprawie.

Wnioski wywodzone przez Sąd Rejonowy z jedynego pisma procesowego pozwanego z załącznikami, w którym prosił o zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa odstąpienia od obciążenia strony przegranej kosztami postępowania, odnośnie kwestionowania przez niego okoliczności faktycznych powoływanych w pozwie przez powoda, w istocie były

zdaniem Sądu Odwoławczego zupełnie nieuprawnione. Wnioski wywodzone z dokumentów złożonych do akt sprawy, co do niesionych przez nie informacji, także nie odpowiadały ich treści, jak zasadnie podnoszono w apelacji.

W świetle stanowiska procesowego pozwanego wskazać wypada, że w istocie nie kwestionował on okoliczności faktycznych naprowadzanych przez powoda w sprawie (art. 230kpc); przeciwne wnioski Sądu pierwszej instancji wypadało uznać za nieuprawnione.

Tym samym wypada uznać, że nie została rozpoznana istota sprawy, bowiem faktycznie Sąd Rejonowy nie zajął się przedmiotem postępowania, poddając częściowo jedynie analizie dokumenty złożone do akt sprawy, wywodząc z nich wnioski niezgodne z treścią dokumentów, a co więcej: ze stanowiskiem obu stron postępowania. Wobec tego odnoszenie się do dalszych zarzutów zgłaszanych w apelacji stało się zbędne.

Zaskarżony wyrok należało zatem uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rybniku na zasadzie art. 386 § 4 kpc, o kosztach postępowania odwoławczego wyrzekając w konsekwencji tego rozstrzygnięcia po myśli art. 108 § 2 kpc.

Zadaniem Sądu pierwszej instancji będzie obecnie dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych, stosownie do stanowisk procesowych stron postępowania, z uwzględnieniem regulacji art. 229 kpc i art. 230 kpc oraz wniosków silnie osadzonych w zgromadzonym następnie materiale dowodowym.

Sąd rozpozna także wnioski dowodowe zgłoszone w apelacji przez powoda, albowiem ich rozpoznawanie przez Sąd drugiej instancji w świetle podjętego rozstrzygnięcia stało się bezprzedmiotowe.

Dopiero po dokonaniu wszechstronnych ustaleń faktycznych, znajdujących konkretne poparcie w zebranych materiale dowodowym, stosownie do jego treści, Sąd Rejonowy wyda orzeczenie co do meritum sprawy, odnosząc rozważania prawne do rzeczywistego i adekwatnego do stanu rzeczy istniejącego w dacie zamknięcia rozprawy, ocenionego przez pryzmat całokształtu okoliczności sprawy, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, od której w istocie dotychczas Sąd pierwszej instancji się uchylił.

SSR (del.) Roman Troll SSO Gabriela Sobczyk SSO Lucyna Morys – Magiera